

1. a 2. třída – školní rok 2010 - 2012

Učitelé, kteří nás (m)učili...

Třídní učitelé

1. stupeň

1. třída Mgr. Pavlína Parchanská

2.- 4. třída Ilona Šimová

2. stupeň

5.- 9. třída Mgr. Jana Sevránková

Ostatní učitelé

Mgr. Jarmila Michálková

Mgr. Jaroslava Balášová

Mgr. Zdeněk Tužil

Mgr. Jaroslav Vocl

Mgr. Lenka McGrath

Mgr. Ivana Šmaterová

Mgr. Michal Mojžíš

Mgr. Iva Vojtková

Mgr. Ivana Pokorná

Mgr. Bc. Miloslav Polák

Družina 1. stupeň

Daša Vachová

Ludmila Kurková

Renata Krpatová

Eliška Bílková

Městec

„Mysli na nejlepší, ale připrav se na nejhorší.“

Jmenuji se Eliška Bílková. V letošním roce mi bude 16 let. Narodila jsem se 11. srpna 2003 v chrudimské nemocnici. Od narození bydlím v rodinném domě v Městci s rodiči a dvěma sourozenci. Můj otec pracuje jako vyráběč plastů a matka jako kuchařka. Moje mladší sestra Anička navštěvuje 1. stupeň Masarykovy základní školy v Dolní Rovni, stejně jako já, a mladší bratr Petr chodí do mateřské školky v Uhersku. Mezi mé oblíbené předměty ve škole patří tělocvik, dějepis a občanská výchova. Baví mě chodit s kamarády ven, jízda na bruslích a sledování seriálů. Po dokončení základní školy budu navštěvovat Střední školu zdravotnickou a sociální v Chrudimi, obor sociální činnost.

Falešné přátelství

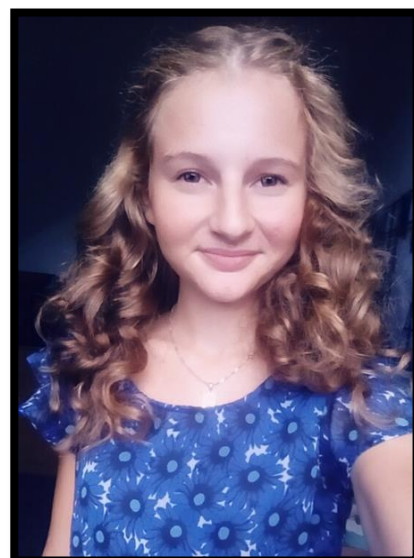
Nedaleko jedné krásné vesnice už několik desítek let stál les, v něm bydlelo několik krásných a roztomilých zvířátek. Narodila se v něm i jedna beruška, které se ostatní berušky posmívaly. Proč? Protože nebyla jako ostatní, byla něčím odlišná. Byla totiž celá černá. Strašně moc si přála být jako ostatní, červená s černými tečkami. Ať dělala všechno pro to, aby se s ní bavili - byla na ně milá, hodná, pomáhala jim - stejně se s ní nebavili, a to jen proto, jak vypadala. Byla z toho strašně nešťastná, byla pořád sama. A tak se rozhodla, že s tím musí něco udělat. Vydala se do velmi hlubokého a strašidelného lesa, kde bydlel čaroděj, a ona věděla, že jediný, kdo jí dokáže pomoci, je on. Když byla v půlce cesty, narazila na skupinku zvířátek, chtěla se jim vyhnout, protože věděla, že ji budou i oni soudit podle vzhledu, ale to se nestalo, přišli k ní a začali si s ní povídat a ona zjistila, že i oni mají podobné problémy jako ona, řekli si, že se na cestu za čarodějem vydají společně. Když k němu došli, každému dal něco, aby mu to pomohlo. Berušce dal červené barvivo, do kterého se měla potopit a obarvit se načerveno. Beruška udělala, co jí čaroděj řekl, a stalo se to, co vždycky chtěla. Stala se z ní normální beruška. Když čaroděj všem pomohl, poděkovali mu a byli mu moc vděční. Vydali se zpátky na cestu domů. Zjistili, že bydlí všichni kousek od sebe. Když se Beruška vrátila zpátky k beruškám, začali se s ní všichni bavit, povídat si s ní a ona zjistila, že se s nimi vlastně už ani bavit nechce, protože už opravdové kamarády má.

Barbora Brandová

Uhersko

„Všechno má svůj důvod.“

Jmenuji se Barbora Brandová a bydlím v Uhersku. V současné době je mi 15 let. Narodila jsem se v Pardubicích dne 25. 5. 2004. Mám jednu starší sestru Michaelu, která navštěvuje Univerzitu Hradec Králové, učitelství pro 1. stupeň. Moje matka se jmenuje Romana a otec Miroslav. Volný čas trávím především s rodinou. Velkou část mého volného času zabírají také dva koníčky, tanec a hra na klavír. Tanci se věnuji druhým rokem a na klavír hraji osm let. Mezi mé oblíbené předměty ve škole patří český jazyk a matematika. Po dokončení základní školy nastoupím na Obchodní akademii do Chocně, obor daně a finance.

STALO SE VE 20. STOLETÍ

Dvacáté století je pro mě jedno z nejvíce důležitých období. Je to století, ve kterém vznikla jedna láskyplná rodina. Rodina, která drží vždy při sobě, v dobrém i ve zlém. Rodina, která dokáže situace řešit a vyhovět všem přáním každého člena. Dne šestnáctého června roku 1970 se narodil ten nejlepší táta na světě. Je to muž s velkým M! Je pro mě hrdina. Dokáže pomoci, opravit, uvařit, odvézt, přivést, no prostě vše, co je potřeba. Má radost z našich malých, ale pro nás důležitých úspěchů. Dokáže zakřičet, zkrotit, udržet si respekt, ale i při tom všem vím, že mě miluje i přes všechny problémy a spory, co jsme kdy měli. Dalším důležitým dnem mého života a také důležitým dnem dvacátého století byl jedenáctý duben v roce 1973. To přišla na svět ta nejlepší máma a zároveň nejlepší kamarádka, kterou bych si mohla přát. Pomůže ve všech potřebných chvílích a snaží se je řešit s klidem a úsměvem na tvářích. Ne vždy se to povede, ale naprosto ji chápu, protože se mnou to není procházka růžovou zahradou. Má to s námi všemi velmi těžké, ale zvládá to na jedničku. Jednou chci být jako ona. Vytvořit velkou rodinu plnou lásky, chodit do práce, stihnout všechny domácí práce a vaření a to všechno s láskou a dobrými úmysly. Po pár letech od svatby přišla na svět sedmého července roku 1997 další důležitá osoba. Je to moje další nejlepší kamarádka a zároveň i jediná sestra. Je to taková moje kamarádka do nepohody. Když jsem smutná, vždy mě něčím překvapí jen proto, abych byla šťastná a měla úsměv na tváři. Prý jsme si vzhledově dosti podobné, ale obě tvrdíme, že ne, i když při prohlížení společných fotek obě vidíme, že tomu tak není. Sice jsme si podobné ve vzhledu, ale v chování jsme každá úplně jiná. Jedna je výřečná a ta druhá stydlivá, jedna je tvrdohlavá, zatímco druhá se podřídí a tímto stylem bychom mohli najít dalších pár odlišností. Občas se hádáme kvůli zbytečnostem, jako je třeba mytí nádobí, a tak si každá zalezeme do svého pokoje. Když vyjdeme, vše je zase dobré, protože nám přijde zbytečné hádat se a ztrácet tím náš drahocenný společný čas. Miluju svoji rodinu a nikdy bych ji nechtěla vyměnit. Doufám, že jednou

vytvořím také takovou silnou a milující rodinu.

Tomáš Čížek

Pardubice

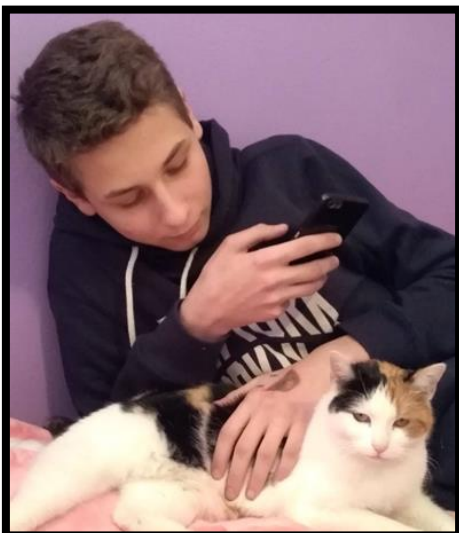
„Čím víc chceš, tím míň toho máš.“

Jmenuji se Tomáš Čížek. Narodil jsem se 27. 1. 2004 a v současné době mi je 15 let. Bydlím s matkou, sestrou a bratrem v Pardubicích, Erno Košťála 1004. Sestře je 17 let a od září tohoto roku nastupuje do 1. ročníku na střední škole v Přelouči. Bratrovi je 7 let a je v 1. třídě v Pardubicích. Svůj volný čas trávím často s přáteli venku, nebo se potulujeme někde ve městě. S rodinou si občas

vyjdeme na procházku, nebo společně sledujeme filmy. Ve škole mě baví přestávky, volné hodiny, čeština a trochu matematika. Na druhé straně mě vůbec nebaví angličtina, dějepis a přírodopis. Od malička jeví zájem o dopravu, a tak jsem se rozhodl pro studium na Střední odborné škole a Středním odborném učilišti Vocelova Hradec Králové obor Provoz a ekonomika dopravy.

Průzkum staré vily

Ahoj, já jsem Theodor a budu vám vyprávět přes deset let starou historku, která se nám s kamarády přihodila, když jsme byli na základní škole. Všechno to začalo ve škole, zrovna jsme měli hodinu zeměpisu a ten u nás ve třídě nikoho nebavil. Při hodině jsme všichni udělali hrozný nepořádek, ale potrestán jsem byl jen já, i přes to, že nepořádek udělali všichni. Trestem bylo zůstat po škole. Po obědě jsem šel do sborovny za učitelem. Zaklepal jsem na dveře a učitel mě poslal do počítačové učebny. Čekal jsem v počítačové učebně, dokud nepřišel učitel a nezadal mi práci. Učitel konečně dorazil a zaúkoloval mě. Musel jsem najít zajímavosti o našem městě. Po chvíli hledání jsem našel informace o zničené vile za druhé světové války a v ten moment mě napadlo se tam jít s kamarády podívat. Následující den ve škole jsem to navrhl spolužákům, netvářili se moc nadšeně, ale souhlasili. Den ve škole uběhl rychle a nás čekala cesta do vily. Cesta trvala dlouho, protože vila byla postavena na kopci na kraji města. Konečně jsme dorazili na místo. Byli jsme vyděšení a trvalo dlouho, než jsme se rozhodli, kdo půjde první. Nakonec se kluci shodli, že bych měl jít první já, protože to byl můj nápad. Pomalu jsem vcházel a ostatní šli za mnou. Rozhlédl jsem se, abych zjistil, že nikdo není uvnitř. Ovšem to jsme netušili, co nás ještě čeká. Prošli jsme si první patro a strach se lehce ztrácel, proto jsme se rozhodli podívat se do sklepa. Ve sklepě byla hrozná tma, naštěstí jsem měl mobil, a tak jsem si posvítil. Sklep nebyl moc zajímavý, bylo tam jen pár beden a náš strach pominul. Neváhali jsme a vydali se do druhého patra, byli jsme tak sebevědomí a mysleli si, že nás už nic nemůže překvapit, ovšem to jsme si jen mysleli. Hned ve druhém patře se strach pomalu vracel. Druhé patro bylo celé prázdné, až na jeden kout. V tom koutě stála stará skříň. Byl to

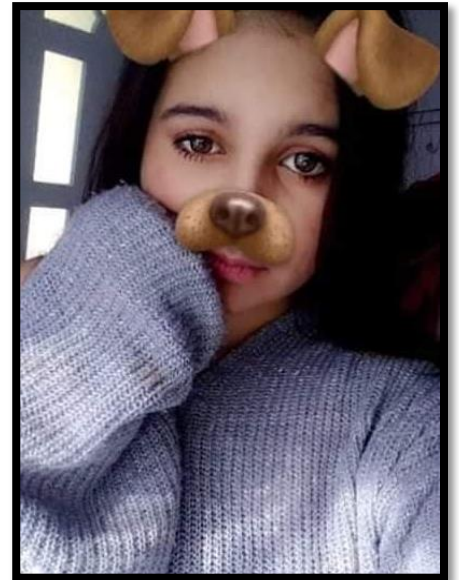
hodně divný pocit pro nás všechny. Rozhodli jsme, že půjdeme raději do třetího patra. A v tu chvíli se to stalo. Skříň se najednou převrátila. Zděšením jsme uskočili a třásli se strachem. Netrvalo to dlouho a byli jsme venku z vily. Nikdo z nás netušil, co se tam stalo, a raději jsme šli domů. Domů jsme dorazili pozdě, což znamenalo domácí vězení na měsíc a zabavení mobilu. Aspoň jsme měli dost času na to přemýšlet, co se tam vlastně stalo. Byl to průvan, duch, někdo ze spolužáků, nebo byla ta skříň už stará tak moc, že se prostě rozpadla? To pro nás zůstává stále záhadou. Jedno bylo pro mě jisté, že se do té vily už nikdy nepodívám.

Kateřina Hainzová

Horní Roveň

„Nejsmutnější mají nejjasnější úsměv. Ti, kteří si nejvíce vytrpěli, jsou nejrozumnější. A to všechno proto, že nechtějí vidět jiné trpět tak, jak trpěli oni sami...“

Jmenuji se Kateřina Hainzová, v současné době mi je 16 let. Bydlím s matkou v Horní Rovni, spolu s námi bydlí i její manžel a dva sourozenci. K otci jezdím jednou za měsíc na víkend do Hradce Králové. Mé matce je 36 let a otci 40 let. Mezi moje záliby patří bruslení a poslouchání hudby. Ve škole mě občas baví angličtina a volná hodina. Příští rok budu navštěvovat Střední školu obchodu a gastronomie v Hradci Králové, obor kuchař – číšník. Můj zdravotní stav je dobrý.

Mé oblíbené místo

Mým oblíbeným místem je lesopark, kde se nachází jezírko z polá obrostlé rákosím a obsypané drobnými kamínky. Jezírko je průhledné tak, že v něm vidíte i ryby. Tady se cítím svá, nic mě zde netrápí, ani smutek zde nemá své místo.

Nachází se kousek od otcova domu, kde s ním bydlí jeho přítelkyně a její dva synové. Tento park je jediné místo, kde neslyšíte ječet lidí a jezdící auta, v tomto parku vnímáte pouze šumění listů starých bříz, dubů a buků, klid a své myšlenky.

V létě tu je moc příjemně, lidi sem chodí se svými domácími mazlíčky a rodinou. V zimě tu je taky krásně, protože zde můžete vidět, jak si to tady užívají rodiče s dětmi, jak spolu hrají koulovanou, jak staví sněhuláky, jak dělají andělíčky nebo bruslí na zmrzlém jezírku.

Kousek od jezírka byla lavička, na které jsem sedávala s tátou jako malá. Lavička měla tmavou barvu a vyrytá jména nebo přezdívky, sem chodím sedávat i dnes, sama nebo se svým kamarádem.

Park je málokdy opuštěný, ale i tak má své kouzlo, příroda je více rozmanitá a krásná.

Adriana Horníčková

Horní Roveň

„Bez toho aniž bys riskoval, nemůžeš vyhrát.“ 🏆

Jmenuji se Adriana Horníčková, narodila jsem se 31. 12. 2003 v pardubické nemocnici. V současné době mi je 15 let a bydlím s matkou v rodinném domku v Horní Rovni. Ve škole mě baví tělocvik a také přestávky a volné hodiny. Mezi mé nejoblíbenější koníčky patří bruslení, plavání, cyklistika a samozřejmě jezdeckví. Se svou

kobyolkou Pamelou jsem několikrát vyhrála závody v parkuru. S tím souvisí také můj výběr školy, na kterou jsem se dostala, a to je SOŠ veterinární v Hradci Králové. Školu jsem si vybrala, protože bych jednou chtěla zvířata nejen cvičit, ale také jim pomáhat zdravotně.

MÉ OBLÍBENÉ MÍSTO - STÁJ

Procházím se uličkou stáje jako každou letní sobotu. Zavřu oči a vdechnu vůni sena a slámy. Kolem nohou se mi motá moje černohnědá fenka, pohladím jí a velkými vraty vyjdeme před stáj. Přímo přede mnou se rozléhají velké pastviny, na nichž vidím prohánět se stovky koní a já si připadám jako v pohádce. Hlavně moje oblíbená klisna se tam prohání, vypadá jako bílá perla, když v tom se zastaví, nastraží uši a zařehťá, všechny klisny se cvalem vydají za ní na druhý konec pastviny, který se nachází v nedohlednu. Já jen tiše sleduji, jak mizí za kopcem a stále hladím svoji krásnou fenku po její černohnědé srsti, která vypadá jako hedvábí.

Vracím se zpátky do stájí, abych mohla vyjít druhými velkými vraty a ocitla se před velkou jízdárnou, kde trenérky trénují nové jezdce. Koně kolem mě probíhají velkou rychlostí, jako kdyby jim šlo o život, vzápětí se ale odrazí, aby lehce mohli přeskočit překážky. Já jen sleduji a pak si představuji sebe, jak sedím na své kobyлке, která zůstala doma, a trénuji tam s nimi na závody.

Sluníčko se pomalu chystá ke spánku a jeho zlaté paprsky slábnou a přestávají hřát. Kobyly na pastvě se již shromáždily u brány a čekají, až je zavedeme do čistých boxů, kde na ně čeká seno a oves. Pomalu jednu za druhou zavedeme do boxů, když už jsou všichni tam, kde mají být, sluníčko se již povaluje v peřinách a nabírá sílu na další den. Celá stáj začíná usínat, kobyly spokojeně oddechují a užívají si zaslouženého klidu. I já se chystám do postele, abych zítra mohla brzy vstát a vyrazit domů za svými třemi čtyřnohými parťáky.

Michal Chocholouš

Litětiny

„Bolest je dočasná, hrdost je věčná.“

Jmenuji se Michal Chocholouš a na světě jsem už přes 15 let. Narodil jsem se 20. února 2004. Mám čtyři sourozence, o kterých vám něco málo sdělím. Začnu od bratra Martina, jemuž je 22 let a pracuje jako automechanik. Další bratr se jmenuje Jiří, je mu 25 let a vybral si být řidičem taxi služby. Mým nejstarším bratrem je osmadvacetiletý Jan, který pracuje jako údržbář zimního hokejového stadionu. Mám ještě sestru Moniku, které je 30 let a pracuje jako pečovatelka v lázních. Moje matka nedávno oslavila 45. narozeniny a pracuje jako chemička, vyrábí voňavé šampóny a podobné produkty. Otcí je 55 let, věnuje se řízení nákladního auta a rozváží potraviny všeho druhu po střední Evropě. Teď se vrátím ke mně a k mým zálibám. Jelikož jsem vcelku líný člověk, baví mě sledovat různé dění na internetu, rád také fandím sportu, například hokeji, fotbalu či kulturistice, ale abych se zase jen nepodceňoval, jdu si někdy zacvičit nebo zaběhat do lesa vedle naší vsi nazvané Litětiny. Co se vzdělání týká, dokončuji Masarykovu základní školu v Dolní Rovni a od září nastoupím na Integrovanou střední školu v Moravské Třebové, obor bezpečnostně právní činnost, kde je potřeba mít více než dobrý zdravotní stav, což splňuji. Můj životní cíl je být šťastný a podívat se různě po světě.

Mé oblíbené místo

Mé oblíbené místo se nachází kousek od našeho domu.

Je jím rybník v lese, kde je blahodárné ticho. Sednu si tam na lavičku prorostlou měkkým mechem a poté, co se usadím, vnímám, jaké má příroda léčivé účinky. Stromy vztahují ruce směrem k mrakům plujícím po obloze a zvědavě je pozorují, co dělají. Mezi nimi se prohání vítr a šimrá je, hladí jim větve, ke mně donáší vůni hub, které si právě divoká zvěř slastně vychutnává.

Poté se otočím a dívám se na rybník, kde ryby vystrkují čumáčky na hladinu a zvědavě se dívají okolo. Pak přiletí i labuť a hádají se mezi sebou, kdo má krásnější a načechnější peří.

Když zavřu oči a poslouchám, jak ptactvo zpívá operní árie, příjemně mě to uklidní.

A to je právě to, co se mi na mém místě líbí.

Šimon Jirků

Dolní Roveň

„Kafe dělá každý den dobrý.“

Jmenuji se Šimon Jirků, je mi 15 let a narodil jsem se 24. 5. 2004. Bydlím v rodinném domku v podkroví s matkou Vendulou, která pracuje v továrně Unipap a ob víkend jezdím k otci Martinovi, který vlastní elektro firmu. Občas se vidím se starším bratrem Danem, jenž studuje Univerzitu Pardubice a bydlí u přítelkyně. Z otcovy strany mám nevlastního bratra Matouše, který chodí do školky. Mezi mé záliby

patří hraní videoher a celkově práce na PC, občas rybařím a velmi vzácně se i učím. Ve škole mě baví především matematika a předměty s ní spojené a mimo jiné i angličtina, naopak mě nebaví dějepis a přírodopis. V současné době jsem přijatý na SPŠE Pardubice, obor průmyslová automatizace.

Umělecké dílo

K popisu uměleckého díla jsem si vybral abstraktní obraz vytvořený mnou, který je nakreslený na méně kvalitním papíře formátu A4. Hlavním motivem je zde velmi tmavě vyplněná černá tečka. Řekl bych, že bylo použito několik vrstev nátěru s různými odstíny černé, možná velmi tmavě šedé. V popředí obrazu se nachází, jak už bylo zmíněno na nekvalitním papíru, několik šmouh, pravděpodobně od inkoustu. Obraz má značně potrhané rohy. Ve střední části obrazu se nachází již zmíněná tmavá černá tečka s několika odstíny, v jejímž okolí jsou značně viditelné šmouhy od dlaně, a dále od tečky, stále ve střední části obrazu, překvapuje svou zářivou čistotou papír. V pozadí je opět značně špinavý nekvalitní papír s ošklivě zohýbanými rohy, sem tam nějaká trhlina. Kontrast tečky se zbytkem pozadí je značně viditelný a rozpozná ho snad každý. Celkově by se to dalo považovat za umělecké dílo a mohlo by být značně oceněno. Já osobně moc nemusím tento abstraktní styl umění, ale popsals jsem ho, protože se mi toto dílo zdálo zajímavé.

Petra Kolmanová

Dolní Roveň, Komárov

„Všechny zápasy v životě nás mají něčemu naučit. Dokonce i ty, co prohrajeme.“ ❤️

Jmenuji se Petra Kolmanová. V současné době je mi 15 let. Narodila jsem se v Pardubicích dne 1. 5. 2004. Mám dvě sestry, jedna je starší a jmenuje se Jana. Ta navštěvuje Střední školu pedagogickou v Litomyšli. Mladší sestra Kateřina chodí do sedmé třídy na Masarykově ZŠ v Dolní Rovni. Matka se jmenuje Jana a otec Vlastimil. Bydlíme v Komárově 1. Volný čas trávím s přáteli, nebo chodím na hasiče do družstva SDH Komárov, a to již 7 let. Můj zdravotní stav je dobrý. Mezi moje oblíbené předměty patří český jazyk, tělocvik a částečně anglický jazyk. Po ukončení základní školy půjdu na ISS do Moravské Třebové, obor bezpečnostně právní činnost.

Mé vysněné přání - Mája

Jako malá jsem se hodně zajímala o zvířata. Nejráději jsem měla koně, psy a kočky. Na rodiče jsem vždycky zkoušela všelijaká přemlouvání ohledně koně. Říkala jsem, že stáj a umístění máme, ale nevyšlo to. Můj druhý plán byl pes. Ale věděla jsem, že ani to se nepodaří, protože jednoho už máme a druhý by byl hned zavržen. Jednoho dne jsme si hráli u sousedů

na trampolíně. Skákali jsme, hráli jsme různé hry, od skákání až po babu. Jak jsme si tak hráli, zaslechli jsme slaboulinké mňoukání. Po chvíli poslouchání jsme viděli dvě malinkaté chlupaté kuličky lézt přes plot k nám pod trampolínu. Jedno kotě bylo tříbarevné a jedno černobílé. Byla roztomilá. Hned jsme si je šli pochovat a pohladit. Šli jsme za tetou ukázat malá, nevinná stvoření. Po chvíli hlazení jsme je museli vrátit zpět tam, odkud se dostali k nám. Došli jsme k malému domečku, od kterého koťátka přilezla. Slušně jsme zazvonili a čekali na příchod paní, která tam bydlela. Zanedlouho vyšla starší paní a zeptala se nás, co potřebujeme. Řekli jsme, že přes její plot k nám přelezla dvě malá koťátka a že jí jdeme koťátka vrátit. Paní byla zaskočená a začala nám vysvětlovat, že koťátka nejsou její. Po chvíli povídání o tom, čím jsou, jsme přišli na nápad. Ten zněl: koťátka „rozdat“. Všechny děti jsme se sebraly a vydaly jsme se na menší výlet. Bloudily jsme po vesnici a všech se ptaly, jestli nechtějí malá koťátka. Přišly jsme k menší rodince, která si koťátko vzala. Pro nás to byl úspěch, ale na druhou stranu nám zbylo ještě jedno. Zkusila jsem naši mamku. Všichni jsme ji přemlouvali, aby u nás koťátko mohlo alespoň přespávat, dokud se někdo nenajde. Mamka po dlouhé době přemlouvání souhlasila. Koťátko u nás dostalo vše potřebné, co k životu potřebuje. Koupili jsme mu pelíšek a hlavně kočičí granule. Pak jsme začali hledat někoho, kdo by si koťátko vzal. Dávali jsme příspěvky na různé internetové stránky, psali kamarádům, ale nikdo se neozval. Tak kočička zůstala u nás. Pojmenovali jsme ji Mája. Teď jí je jeden a půl roku a žije krásný plnohodnotný život. Doufám, že to tak bude nadále.

Dorothea Malinská

Uhersko

„Jestli najdeš v životě cestu bez překážek, určitě nikam nevede.“

Jmenuji se Dorothea Malinská, narodila jsem se 16. 3. 2004, je mi 15 let a bydlím v rodinném domě v Uhersku. Mám dvě sestry, dvojčata, Kristýnu a Veroniku, je jim 28 let. Obě získaly studiem na Univerzitě Pardubice titul Ing. Moje matka, Petra, 48 let, pracuje na finančním úřadě v Holicích a otec, Libor, 44 let, jako řidič kamionu jezdí do zahraničí. Ráda trávím volný čas s rodinou a kamarády. Baví mě sport, účast ve vědomostních soutěžích, čtení knih, poslouchání hudby, a proto mám v oblibě hudební festivaly a koncerty. Ve škole mě baví dějepis a literatura. Jsem předsedkyní Žákovského parlamentu a předsedkyní třídy. Pracuji ve školním časopise. Letos ukončuji svoji povinnou školní docházku. V budoucnu bych chtěla studovat na Labské SOŠ a SOU v Pardubicích, obor veřejnosprávní činnost. Můj zdravotní stav je dobrý.

Moje nejoblíbenější místo

Existuje mnoho míst, která mě očarovala svou krásou, ale je jen jedno, které si získalo mé srdce. Mezi stromy, někde uprostřed lesa leží mechový palouček, zelený jako čerstvá jarní travička. Na tomto místě se cítím volná. Sedávám si na bochánek mechu, svojí hebkostí připomíná to nejjemnější hedvábí, je lehounký jako peříčko a nadýchaný jako právě naklepaný polštářek. Ze všech stran mi svými lístky mávají mladé břízy a svým jehličím statné borovice. Opřu se o starý pařízek, který sedí na okraji paloučku. Uklidním se. Mezi větvemi prosvítají ty nejjasnější paprsky sluníčka hřející jako rozpálený písek. Kolem mě proletují rozdováděná semínka všech pampelišek světa. Nad hlavou v korunách stromů si houfy ptáčků vyměňují své noty a datel dává sbohem neposedům ničícím kůry stromů. Na nedaleké mýtině opylovávají pilné včely rozkvetlé květy konikleců, sněhově bílých sněženek, purpurově fialových krokusů a dalších nádherných pestrobarevných květin. Kousek vedle spásají mladé srnky čerstvou šťavnatou travu. V dále slyším šumět vodu, konkrétně potůček, který šeptá tajné zprávy stromům. Cítím vůni borovicového jehličí a příjemnou vůni květů. Můj čich i chuťové buňky ošálí sladká vůně lesního ovoce, jako jsou maliny a borůvky. Dostanu na ně chuť. Zvednu se a jdu si jich pár nasbírat. Ovoce sním plnou hrst a spokojeně se uvelebím ke spánku. Po chvilce usnu a ponořím se do sladkých snů.

Rudolf Matoušek

Dolní Roveň

„Dělej víc věcí, které tě dělají šťastným.“

Jmenuji se Rudolf Matoušek. Narodil jsem se 10. 12. 2003 v Chrudimi. V současné době je mi 15 let. Mám dva bratry a dvě sestry. Mladšímu bratrovi Adamovi je 12 let a chodí do páté třídy, mému staršímu bratrovi Jakubovi je 16 let, navštěvuje první ročník Odborného učiliště v Chroustovicích. Sestře Andree je 25 let a pracuje na recepci v hotelu. Druhé sestře Kristýně je 28 let a pracuje jako kuchařka, dělá pizzu. Nyní chodím do deváté třídy Masarykovy základní školy v Dolní Rovni. Matka mi zemřela před dvěma roky. Otec pracuje jako zedník. Ve škole mě baví tělesná a pracovní výchova. Ve volném čase chodím rád na procházky a baví mě počítačové hry. Po základní škole budu v září pokračovat na Střední škole řemesel a služeb v Pardubicích v Černé za Bory.

Můj hrdina

Vybral jsem si Harryho Pottera. Má krátké černé vlasy, pomněnkově modré oči a poměrně bílou pleť, na čele má vidět jizvu ve tvaru blesku, nosí kulaté brýle. Je přátelský, jeho nejlepší kamarádi jsou Ron a Hermiona. Mezi jeho dovednosti patří mluva s hady, snadné dostávání se do průšvihů, ale také čarování a kouzlení. Harry Potter je má nejoblíbenější knížka, protože má hodně dílů a je akční.

Tereza Melcová

Horní Roveň

„Je lepší být nenáviděn proto, jaký jsi, než být milován pro to, co nejsi.“

Jmenuji se Tereza Melcová a bydlím v Horní Rovni. V současné době je mi 14 let. Narodila jsem se v Pardubicích dne 30. 7. 2004. Mám jednoho mladšího bratra, který se jmenuje Matyáš a chodí do druhé třídy Masarykovy základní školy v Dolní Rovni. Matka se jmenuje Žaneta a otec Václav. Volný čas trávím s rodinou, kamarády, nebo se dívám na filmy či seriály. Mezi moje oblíbené předměty patří český jazyk a tělocvik. Můj zdravotní stav je dobrý. Po dokončení základní školy nastoupím na Střední školu zdravotnickou a sociální v Chrudimi, obor sociální činnost.

Těším se na chatu.

Každý rok jezdíme s rodiči a partou přátel na velkou chatu, která leží nedaleko Dolní Moravy. Chata je velká a prostorná, vejde se do ní zhruba dvacet pět lidí. Jezdíme na ni na prodloužený víkend. Vždy si to moc užijeme. Podnikáme společné výlety, vaříme a hrajeme různé hry. Loňský rok jsme se všichni dohodli, že vyrazíme lanovkou na Stezku korunami stromů v Dolní Moravě. Při cestě byla velká legrace. Moje mamka má hrozný strach z výšek, a tak se lanovky bála. Nejdříve chtěla jít pěšky, ale když zjistila, jak je to daleko a do samého kopce, svůj strach překonala. Když jsme došli později na vrchol korun stromů, byla všude mlha. Máme proto v albu opravdu krásné fotky, kde není nic vidět. To nejhorší nás ale teprve čekalo. Při cestě zpět nám ostatní lidé říkali, že má lanovka nějaký problém a že zatím nejede. Všichni byli zděšení, co se stalo s lanovkou a co bude s námi. Už se začalo stmívat a my pořád trčeli v zimě a v úplné tmě na kopci. Malé děti brečely, že mají hlad, nebo že jim je už zima. Naštěstí nám dovolili, abychom zůstali v místnosti, kde se prodávají lístky na rozhlednu. Prodavačky, které tam byly, daly dětem z lítosti nějaké sušenky, aby nebrečely. Děti byly proto šťastné a už jsme jen čekali, až opraví lanovku. Po dvou nekonečných hodinách se lanovka znovu rozjela. Mamka se ale po problémech s lanovkou bála nasednout. Všem udílela rozkazy, ať se na lanovce moc nehýbeme. Nakonec jsme zvládli cestu všichni v pořádku a kamarádi s menšími dětmi byli rádi, že nemusí s kočárky strnou cestou dolů. Letošní rok se na chatu znovu moc těším a jsem zvědavá, jaký výlet zase vymyslíme a co spolu všichni zažijeme.

Adam Mikuláš

Holice

„Smrt je jen začátek, ale až té druhé kapitoly.“

Jmenuji se Adam Mikuláš. Narodil jsem se 10. 5. 2004 v Hradci Králové. Nyní bydlím v Holicích s otcem, který se jmenuje Ondřej Mikuláš a pracuje ve firmě ADA v Holicích, s matkou, která pracuje jako zubní lékařka, a s jednou sestrou. Jmenuje se Adéla Mikulášová, je jí 5 let a chodí do Mateřské školy v Dolní Rovni. Já navštěvuji již devátý ročník Masarykovy ZŠ v Dolní Rovni a nejvíce mám rád dějepis a volné hodiny. Naopak se mi nedaří němčina a hudební výchova. Do této školy jsem nastoupil v roce 2010 a po dokončení povinné školní docházky budu studovat na Sportovním gymnáziu v Pardubicích.

Mé oblíbené místo

Pro svůj popis jsem si vybral les. Na mém oblíbeném místě to vypadá různě. Je tam spousta stromů, keřů a zvířat. Je to krásný pocit tam sedět a užívat si přírody. Nejlepší to je na jaře, když kolem vás všechno kvete a něžný vítr vás hladí po tváři, nebo když se stromy mezi sebou objímají. Vždycky po chvílce si chodím natrhat čerstvé lesní jahody nebo borůvky, které mi moc chutnají. Při odchodu mě zpěv ptáků doprovází domů a vůně stromů a keřů zvedá náladu. Je to opravdu mé nejoblíbenější místo.

Kristýna Nováková

Dašice

„Když ti něco nejde, nevzdávej to.“

Jmenuji se Kristýna Nováková, je mi 16 let, narodila jsem se 19. 4. 2003 v Pardubicích. Bydlím v Dašicích společně s matkou a sestrou. Matce je 41 let pracuje v podniku Kataforesis v Dašicích. Mé sestře je 20 let, pracuje na poště v Pardubicích. Mám také dva bratry, jednoho vlastního a druhého nevlastního. Vlastnímu bratrovi je 21 let a nevlastnímu jsou 2 roky. Můj otec se

mnou, s mamkou a se sestrou nebydlí. Je mu 40 let a bydlí v Uhersku. Ve škole mě baví výtvarná výchova, pracovní výchova a volné hodiny. V září nastupuji na Střední školu automobilní do Holic, obor mechanik jednostopých vozidel.

Tři králové

Mám před sebou obraz, který znázorňuje TŘI KRÁLE a krajinu pokrytou sněhovou přikrývkou. Hlavním motivem jsou tři králové a zasněžená krajina. V pozadí vidíme krásně modrou oblohu, za kopcem stojí domky. Vidíme tam kostel obklopený zdí a kříží. Uprostřed stojí domky s bílou pokrývkou na střeše. Dále tam vidíme pár holých stromů. V popředí jsou tři králové. Kašpar, který jde jako první, drží v ruce hůl, Melichar drží v ruce pokladničku. Tři králové na sobě mají dlouhé pláště, kalhoty a na hlavách si nesou koruny. Obraz se mi velice líbí, jsou tam krásné barvy.

Kamil Pecina

Litětiny

„Abys poznal, kdo jsi, musíš někdy ztratit i sám sebe.“

Jmenuji se Kamil Pecina a bydlím v Litětínách. V současné době je mi 15 let. Narodil jsem se v Pardubicích 14. 11. 2003. Mám jednu starší sestru Kateřinu, navštěvuje Univerzitu v Hradci Králové. Moje matka se jmenuje Kateřina a otec Kamil. Volný čas trávím jízdou na kole a hraji fotbal. Velkou část mého času zabírá hra na bicí nástroj, čemuž se věnuji už sedm let. Mezi mé oblíbené předměty ve škole patří český jazyk a chemie. Můj zdravotní stav je dobrý. Po dokončení základní školy nastoupím na Konzervatoř v Pardubicích, obor bicí.

Jak jsem se polekal

Byl krásný letní den. Ráno jsem se vzbudil a už den předem jsem byl domluvený, že půjdu ven s kamarády zahrát si fotbal. Když jsem doma udělal vše potřebné, co rodiče chtěli, abych udělal, najedl jsem se a šel jsem si sbalit věci na ven. Vzal jsem si jednu dvoulitrovou lahev s vodou, mobil, míč, klíče a peněženku. Když jsem jel cestou k hřišti, tušil jsem, že se něco stane, ale nelámal jsem si s tím hlavu a jel jsem pořád dál. Dorazil jsem na místo a raději jsem se podíval, jestli jsem něco nezapomněl. Naštěstí jsem měl všechno pořád u sebe. Poté jsem si začal povídat s kamarády, kteří dorazili chvíli po mně. Povídali jsme si o našich příhodách ze života a šli hrát fotbal. Po chvíli hraní fotbalu jsme zaslechli hlasitý zvuk od koní. Šli jsme se podívat, co se stalo, ale ani jsme tam nedošli a v tu ránu se proti nám rozeběhli koně. Utíkali jsme, co to šlo, ale koně byli rychlejší. Rychle jsme se schovali do uličky. Všichni jsme byli strašně polekaní, ale napravil to fotbal, který jsme si potom společně zahráli. Do teď, když se zase všichni sejdeme, tak si to znovu připomeneme a společně se tomu zasmějeme.

Daniela Pelikánová

Horní Roveň

„Tanec je pohyb a pohyb je život.“

Jmenuji se Daniela Pelikánová. V současné době je mi 15 let. Narodila jsem se 5. 4. 2004 v Pardubicích. Navštěvuji Základní školu v Dolní Rovni. Mám tři sestry a jednoho bratra. Jmenují se Eva, Renata, Hana a Miroslav. Matka se jmenuje Eva. Volný čas trávím většinou s rodinou, nebo s přáteli, nebo tancuji. Tancuji téměř od malička, ale až před rokem jsem začala chodit do Základní umělecké školy

Karla Malicha v Holicích, do tanečního studia na street dance pod vedením Tomáše Krause. Můj zdravotní stav je dobrý. Mezi mé oblíbené předměty patří výtvarná výchova a hlavně tělesná výchova. Po ukončení základní školy půjdu na Střední zdravotnickou školu v Pardubicích – obor ošetřovatelka.

Můj oblíbený hrdina

Mou oblíbenou hrdinkou je čtrnáctiletá dívka, která je hlavní postavou seriálu “Když láska nekončí”. Vytvořila ji Dagmar Potěšková. Rozárka je štíhlé postavy. Její blondáté vlasy jí sahají až po lopatky a mírně se kudrnatí. Modré oči doplňují dlouhé černé řasy. Široká, smyslná ústa svým častým úsměvem rozzáří celý její obličej. Dívka Rozárka je neustále usměvavá a někdy i „bláznivá“. Jak svým přátelským chováním, tak i nápady, které se jí právě zrodí v hlavě. Je přátelská k lidem a především ke své nejlepší kamarádce. Rozárka ráda tancuje, tancuje Hip Hop. Tancuje už od malička, tancem se chce i živit, protože nic jiného jí nebaví, a tancem i žije. Tato postava je mi velmi blízká, беру si z ní příklad, máme toho spoustu společného, hlavně lásku k tanci.

Lucie Slezáková

Horní Roveň

„Be happy and smile.“

Jmenuji se Lucie Slezáková a narodila jsem se 30. 12. 2003, je mi 15 let. Bydlím v rodinném domku v Horní Rovni. Mám jednoho sourozence, a to bratra, který se jmenuje Lukáš, je mu 24 let. Má vystudovanou grafickou školu v Přelouči a teď momentálně studuje na VOŠ v Praze. Matka pracuje v Černé za Bory v PackWay a otec v Kostěnicích ve Wolters Packaging. Ve volném čase ráda sportuji, nebo chodím s kamarády ven, ale nejvíc času trávím s rodinou. Věnuji se hlavně hudbě, která mě hodně baví, a proto chodím do základní umělecké školy Karla Malicha v Holicích, kde hraji v dechovém orchestru BaŠaPa. Mezi naše úspěchy můžeme zařadit koncerty v Polsku či v Senátu ČR v Praze. Ve škole mě baví český jazyk, informatika, výtvarná výchova a nesmí chybět ani přestávky a volné hodiny. Po ukončení devátého ročníku budu nastupovat na Konzervatoř Pavla Josefa Vejvanovského do Kroměříže na obor hudební - hra na trombon.

Jak jsem se polekala

Byl pátek podvečer a volala mi maminka, jestli bych neuvařila nějakou večeři, že přijde z práce pozdě. Vymyslela jsem si zapečené brambory se zeleninou. Bohužel brambory došly. Musela jsem pro ně do sklepa, ale nechtělo se mi. Vzala jsem si do ruky misku a vyrazila jsem. Šla jsem čím dál víc dolů po schodech do temného sklepa a začala jsem mít menší strach. Už jsem chtěla položit ruku na vypínač, že si rozsvítím, když najednou jsem uslyšela nějaké pištění, šramot a cupitání. Zůstala jsem potichu na místě bez hnutí stát. Najednou bylo jakési ticho. Asi se mi něco jen zdálo, říkala jsem si. Když jsem si začala nabírat brambory do své misky, v tu ránu jsem něco zahlédla. Běželo to kolem zdi. Byla to malinká, šedivá myš, která byla celá vystrašená a polekaná ještě víc než já. Brambory jsem rychle nabrala a pospíchala jsem s nimi po schodech zpátky nahoru. Zavřela jsem za sebou dveře, aby se myš nedostala do našeho bytu. Večeři jsem uvařila a poté jsem čekala na maminku, až přijede. Když maminka přijela, vše jsem jí řekla a hned jsme šly spolu do sklepa nalíčit pastičku, aby se myš chytila. Nakonec jsme si s maminkou sedly ke stolu a v klidu se navečeřely těch úžasných, voňavých zeleninových brambor.

Michaela Steskalová

Dolní Roveň

„Tvůj život je jako prázdná sklenice a je jen na tobě, čím si ji naplníš, protože nakonec si to stejně vypiješ sám.“

Jmenuji se Michaela Steskalová. Narodila jsem se 12. 8. 2003 a je mi 15 let. Bydlím v rodinném domě v Dolní Rovni. Mám dvě sestry, Natálii a Karolínu, jedné je 20 let a druhé je 9 let. Sestra Natálie vystudovala Educa v Pardubicích,

momentálně pracuje na poště v Pardubicích. Mladší sestra Karolína navštěvuje Masarykovu základní školu v Dolní Rovni, v současné době je ve třetí třídě. Moje matka Jaroslava, které je 39 let, momentálně pracuje v prodejně se smíšeným zbožím. Otec Radek, starý 45 let, pracuj v Kovo JŠ.

Ráda trávím volný čas s kamarády a rodinou. Mezi mé koníčky patří rybaření, ježdění na kolečkových bruslích. Ve škole mě baví český jazyk. V září nastupuji na Labskou střední odbornou školu a Střední odborné učiliště v Pardubicích, s. r. o., obor kuchař – číšník.

Ponocný

Autorem obrazu, který popisuji, je český spisovatel a malíř Josef Lada. Tento obraz pochází z 19. století. Na obrázku je zřetelně vidět kousek vesnice s domky v zimní noční krajině. Noční ves září bílou barvou. Nesmí také chybět jasná modrá obloha, která krajině dodává kouzlo.

Hlavním motivem je ponocný v hnědém huňatém kabátu a teplé zimní beranici, který troubí půlnoc, a jeho věrný černý pes. Ponocný už je starší pán, proto se opírá o dřevěnou hůlku, která je vyrobená z dubového dřeva. Nalevo od psa stojí suchý starý strom. Domky s bílou sněhovou pokrývkou a zachumelenými okapy navozují krásnou zimní atmosféru. Za plotem jednoho z domů stojí dva menší stromky. Ve všech jasně svítí světlo žluté barvy, které září daleko do tmy. Na kopečku stojí červený kostelík se zasněženou hnědou střechou. Kostelík má jednu velkou věž. Okolo něj je mohutná kamenná zeď a za ní se nachází hřbitov s menší kapličkou. V pozadí je zobrazen prudký kopec lemovaný zasněženými stromy. Nad celou ves se snášejí další a další sněhové vločky.

Celý tento obrázek vzbuzuje krásný pocit zimních chladných nocí. Můj dojem z tohoto obrazu je kladný a líbí se mi, jelikož mám ráda zimu a noční krajinu v chladné zimní noci.

Andrea Venclová

Litětiny

„Zatímco ztrácíme svůj čas váháním a odkládáním, život utíká.“

Jmenuji se Andrea Venclová, je mi 15 let. Bydlím v Litětínách se svojí matkou. Moje matka se jmenuje Marcela, je jí 51 let a pracuje jako zdravotní sestra. Můj otec se jmenuje Jan, je mu 55 let a pracuje jako skladník. Mezi moje koníčky patří kreslení, pečení a hraní na kytaru. V září tohoto roku začnu studovat na Labské střední a odborné škole a Středním odborném učilišti v Pardubicích obor cukrář.

Můj oblíbený hrdina

Babička - Božena Němcová

Babička byla malé postavy. Jelikož byla stará, její obličej byl pokrytý vráskami. Měla krásné vlnité stříbrné vlasy, které si schovávala do čepečku. Hnědé oči krásně zářily a vyčetli jste z nich upřímnost. Její malá ústa byla nejhezčí, když se smála. Kůži měla seschlou, ale příjemně hebkou. Babička stále pracovala. Uklízela v domku, starala se o domácí zvířata, která krmila a pásala. Nejraději se však starala o svá vnoučata. Těm předávala své zkušenosti. Chodila s nimi na procházky do lesa, do zámku. K ostatním lidem byla milá a upřímná. Babičku jsem si oblíbila. Líbilo se mi její vyprávění různých historek. Také se mi líbilo, jak se věnovala svým vnoučatům.

Patrik Výborný

Opočno

„Každý den je jen jednou za život.“

Jmenuji se Patrik Výborný. V současné době je mi 15 let a bydlím v Opočně. Narodil jsem se 24. 11. 2003. Moje matka se jmenuje Renáta, je jí 37 let. Můj otec, Jaroslav, je mu 39 let. Pracuje jako pokrývač střech. Mám tři bratry, Dominik 14 let, Adam 12 let a Erik 6 let. Dominik a Adam studují na Masarykově ZŠ v Dolní Rovni a Erik navštěvuje Mateřskou školu v Uhersku. Ve škole mě baví

fyzika a chemie. Volný čas trávím s kamarády, nebo sportuji. Baví mě fotbal a basketbal. Jsem přijat na SOŠ a SOU Labská Pardubice, obor kuchař - číšník. Můj zdravotní stav je dobrý.

Mé oblíbené místo

Je podzimní odpoledne. Ve vlaku se pomalu rozprostírá šero. Odtrhnu oči od rozečtené knihy. Kodrcání vagonu vyžaduje neustálé zaostřování na drobná písmena v knize a oči se rychle unaví. Přes špinavé okno se dívám na ubíhající krajinu. Zelené louky střídají zalesněné kopce. Paprsky zapadajícího sluníčka si občas prokleslí cestu mezi stromy a krátkým zábleskem nakouknou do vlaku. Kombinace slunečního svitu a vysokých stromů malují ve vlaku tajemné stíny. Podél trati se objevují první domky. Upravené zahrádky, čisté fasády a truhlíky v oknech prozrazují pracovitost svých obyvatel. Vlak zpomaluje, blíží se zastávka. Mladé kozy nevyruší od okousávání mladé travičky ani skřípění brzd projíždějícího vlaku. Tento zvuk patří k jejich životu tak jako vzduch, který dýchají, nebo voda, kterou pijí.

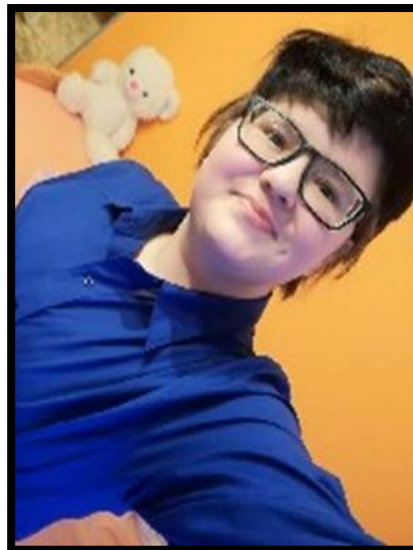
Kateřina Źáková

Horní Roveň

„I pád do propasti omrzí, troá-li příliš dlouho.“

Jmenuji se Kateřina Źáková. Je mi 16 let. Narodila jsem se 30. 4. 2003. Źiji v rodinném domě s otcem, matkou a prarodiči. Matka je kuchařka, otec je biochemik pro lihovarnickou výrobu. Baví mě chemie, informatika a výtvarná výchova, ráda si kreslím, vybarvuji antistresové omalovánky, též si ráda píšu texty a povídky. Ve volném čase ráda plavu, jezdím na kole, hraju badminton, stolní tenis, stolní fotbal, pěstuji turistiku, čtu si, kreslím si.

Jsem přijatá na Gymnázium a střední odborné učiliště Přelouč, obor reprodukční grafik.

Moje oblíbené místo

Moje oblíbené místo je les. Ten je krásný už na první pohled. Když do něj vejdete, uvidíte krásné jehličnaté stromy, ano všechny jsou zelené, ale jeden má odstín domodra, další dohněda, v tom lese jsou i listnaté stromy, přes léto mají sice zelenou barvu, ale na podzim jsou nádherně zbarveny do jiných veselých barev. Také tam najdete houby, jedlé i nejedlé. Sice si řeknete, to je krásná červená houba, jenže je jedovatá, tak na ni pozor. Ráda chodím do lesa, protože tam mám pocit, jako kdyby ty stromy a zvířátka mluvily. Stromy šustí listy a to zní jako syčení. Někdy slyším i slova, také záleží na tom, zda je jaro, léto, podzim nebo zima. Každý strom je jiný, z každého stromů jde jiná energie. Když se dostanete do lesa, naplní vás dobrou energií, a to je skvělý pocit.

